

ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯದ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿ

ರಾಜೇಶ. ಎಂ¹

ಪೀಠಿಕೆ

ಮಾನವ ಆಹಾರ ಸಂಗ್ರಹಣೆ, ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕರಣೆ ಕಲಿತ ನಂತರ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು ಎಂಬುದು ಒಂದು ವಾದವಾಗಿದೆ. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಆಹಾರ ಬೇಕಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಹುಡುಕಿ ಅಥವಾ ಬೇಟೆಯಾಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ, ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದ, ಅತ್ಯಂತ ಸಹಜವಾಗಿ ಲೈಂಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದ, ಆಹಾರವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ಸಂರಕ್ಷಿಸಲು ಕಲಿತ ಮೇಲೆ ಬಹುಶಃ ಒಂದು ನೆಲೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸ್ಥಳವನ್ನು ಮನೆಯೆಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಲೈಂಗಿಕ ತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಸಂಗಾತಿಯನ್ನು ಅರಸುವುದರ ಬದಲು ಸಂಗಾತಿಯೊಡನೆ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಹೀಗೆ ಕುಟುಂಬದ ಮೊದಲ ಕಲ್ಪನೆ ಹುಟ್ಟಿತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಕುಟುಂಬ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ. ಸಮಾಜ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಟುಂಬ ಸಂಸ್ಥೆ ಅತ್ಯಂತ ಚಿಕ್ಕ ಘಟಕವಾದರೂ ಮಹತ್ವದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಅದೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಸಮಾಜ ಅಥವಾ ಗುಂಪು. “ಕುಟುಂಬ ಎಂದರೆ ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು-ಮರಿಗಳು ಎಂಬ ಸೀಮಿತ ಅರ್ಥದ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಸ್ವರೂಪದ್ದು ಇಂತಹ ಹತ್ತು ಹಲವು ಕುಟುಂಬಗಳು ಸೇರಿ ಒಂದು ಸಮಾಜವಾಗಿದೆ.” ಇದು ತನ್ನ ಸದಸ್ಯರ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಭೌತಿಕವಾಗಿ, ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ನೈತಿಕವಾಗಿ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಾನವನ ಕುಟುಂಬದಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ. ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗಳು, ಬಡತನ-ಸಿರಿತನಗಳು, ಬಂಧು-ಬಳಗ, ಸ್ನೇಹಿತ-ಶತ್ರು, ಧಣಿ ಮತ್ತು ಸೇವಕರು, ನೆರೆಹೊರೆ ಮತ್ತು ಸಹೋದ್ಯೋಗಿ ಭಾವನೆಗಳು ಕುಟುಂಬದಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸುವ, ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಜೀವನ ಯಾತ್ರೆಗೂ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಂಶಗಳಾಗಿವೆ. ಈ ರೀತಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯವು ಕೂಡ ಒಂದಾಗಿದೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯದ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಜೀವನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿದ್ದ ವೃತ್ತಿಯಾಧಾರಿತ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯವು ಕೂಡ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಉಪ್ಪು ತಯಾರಿಕೆ ಇವರ ಪ್ರಮುಖ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇವರು

¹ ಸಂಶೋಧಕರು, ಜಾನಪದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ಮಹಾರಾಜ ಕಾಲೇಜು, ಮೈಸೂರು.

ಭಾರತದಾದ್ಯಂತ ನೆಲೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಉಪ್ಪಾರರನ್ನು ಉಪ್ಪಾರ, ಉಪ್ಪಲಿಗ, ಉಪ್ಪಾರಶೆಟ್ಟಿ, ಉಪ್ಪಾರಗೌಡ, ಉಪ್ಪಲಿಯನ್, ಉಪ್ಪರಂ, ಅಗೆರಾ, ಕೂಸಾ, ಬಲಿಜ, ಲೂನಾರ್, ಸಗರ, ಬೇಳ್ಕಾರ್ ಮುಂತಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಇವರು ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ವೃತ್ತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇವರನ್ನು ಗಾರೆಉಪ್ಪಾರರು, ಸುಣ್ಣಉಪ್ಪಾರರು, ಕಲ್ಲುಕುಟಿಗ ಉಪ್ಪಾರರು, ಕೆರೆಬಂದಿಯವರೆಂದು ಸಹ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮೇಲುಸಕ್ಕರೆಶೆಟ್ಟಿ ಭಗೀರಥ ವಂಶದವರು, ಸಗರ ವಂಶದವರೆಂದು ಎನ್ನುವ ನಾಮಧೇಯಗಳಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಉಪ್ಪು ತಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮೂಲ ಕುಲಕಸುಬನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಂದು ಸಮುದಾಯವಾಗಿದೆ. ಉಪ್ಪಾರ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ “A caste of earth salt. Workers, as the manufacture of earth salt. Traditionally upparas are earth salt workers, uppara and uppaliga both mean manufacture of salt. The name uppara being derived from uppu salt, the name uppara or uppar comes from the telugu word uppu, salt. Uppara or uppaliga are different names for class of people who followed the same professional occupation the manufacture of salt” ಇವರು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ ಇವರಿಗೆ ಉಪ್ಪಾರರೆಂಬ ಹೆಸರು ಬಂದಿದೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಉಪ್ಪು ತಯಾರಿಕೆಯ ಜೊತೆಗೆ ವಿವಿಧ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಸಂಪ್ರದಾಯ, ನಂಬಿಕೆ, ಆಚರಣೆ, ಉಡುಗೆ-ತೊಡುಗೆ, ರೀತಿ-ನೀತಿ, ಆಚಾರ-ವಿಚಾರ, ನ್ಯಾಯ ಪದ್ಧತಿ, ಕುಟುಂಬಪದ್ಧತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ, ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ.

ಭಾರತದ ಇತಿಹಾಸ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿ, ವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿ, ಪಿತೃ ಪ್ರಧಾನ ಹಾಗೂ ಮಾತೃ ಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿಗಳೆಂದು ವರ್ಗೀಕರಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿ

ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿಯು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಹು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಮಾನವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪುರುಷನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಪಿತೃವೇ ಈ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಯಜಮಾನ. ಕೂಡೊಕ್ಕಲು ಪದ್ಧತಿ ಪುಟ್ಟ ಗ್ರಾಮಾಡಳಿತದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯ ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಮನೆಯ ವಾರ್ತೆಯ ಇತರ ತಾಪತ್ರಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ ಅಥವಾ ಯಜಮಾನಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಕುಟುಂಬದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ತಮಗೆ ಬೇಕೆನಿಸಿದ್ದನ್ನು ಬೇಕಾದಂತೆ ಮಾಡುವ ಅಥವಾ ಬಿಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ವಿರಳವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಆಪ್ತತೆಯ ಅಭಾವದ ಅರಿವಾಗುವುದು ಉಂಟು ಮತ್ತು ತನ್ನದೇ ಆದ ಸ್ವಂತ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಮುಕ್ತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕುಟುಂಬದ

ಆಂತರಿಕ ರಚನೆ ಬದ್ಧವಾಗಿದ್ದು ಯಾರಿಗೂ ಕುಟುಂಬದ ವಿರೋಧಿ ಅಥವಾ ಸಮಾಜ ವಿರೋಧಿ ಚಟುವಟಿಕೆ ನಡೆಸಲು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಭದ್ರತೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿನ ಪುರುಷರು ದುಡಿಮೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಇಂದಿಗೂ ಸಹ ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯದ ಕೆಲವೊಂದು ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿ

ತಂದೆ-ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ಸೇರುವಂತಹ ಕುಟುಂಬವಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪುರುಷ ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಆತನ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದು ಕುಟುಂಬದ ಆಗು-ಹೋಗುಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಆತನ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಕುಟುಂಬದ ಇತರ ಸದಸ್ಯರು ಇವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸದೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಬಂಧುತ್ವ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಸಂಬಂಧಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಕುಟುಂಬದ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಯಾವುದೇ ಕ್ರಿಯಾ ವಿಧಿಗಳಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ದೇವ, ದೈವ ಕಾರ್ಯಗಳಿದ್ದಾಗ ತಮಗೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಚಾಚು ತಪ್ಪದೇ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಧದ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪಿತೃ ಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬ

ಪಿತೃ ಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಾಚೀನ ಇತಿಹಾಸವಿದೆ. ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲೂ ಪಿತೃ ಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿಯು ಪ್ರಸ್ತುತ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಂದೆಯ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವುದು ಪಿತೃ ಪ್ರಧಾನವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ತಂದೆಯ ಬಳಿಕ ಆತನ ಆಸ್ತಿ-ಪಾಸ್ತಿ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟ ನಂತರ ಅವರು ಗಂಡನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ತಾಯಿಯ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಹುಟ್ಟು ಸಾವು ಘಟನೆಗಳಿಗೆ ಸೂತಕವಿಲ್ಲ.

ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವೇಳೆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ ತೀರಿ ಹೋದಾಗ, ಮಕ್ಕಳು ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಯದವರಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮನೆಯ ವ್ಯವಹಾರ ಜ್ಞಾನವು ತಿಳಿಯದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿಯೇ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತೃ ಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬ

ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಮಾತೃ ಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬಗಳು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನು ಕುಟುಂಬ ನಿರ್ವಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಬೇಜಬ್ಬಾರಿತನವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ, ವ್ಯವಹಾರಿಕವಾಗಿ ದುರ್ಬಲನಾಗಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಮರಣವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ ಕುಟುಂಬದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯು ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿಯದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಆಸ್ತಿಯ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಮನೆಯ ಜವಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟ ಅಳಿಯನನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪದ್ಧತಿ ಉಪ್ಪಾರರಲ್ಲಿದೆ ಆಗ ಆಸ್ತಿಯು ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಅವಳೇ ಕುಟುಂಬದ ಯಜಮಾನಿಯಾಗಿ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಜವಬ್ದಾರಿಯನ್ನು

ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಹಾಗೂ ತಂದೆಯ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಹುಟ್ಟು ಸಾವುಗಳಿಗೆ ಸೂತಕವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಾಯಿಯ ಕಡೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಆಗು-ಹೋಗುಗಳು ಇವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುತ್ತದೆ.

ಆಸ್ತಿ ಹಂಚಿಕೆ

ಆಸ್ತಿ ಹಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಟುಂಬದ ಪಾತ್ರ ಮಹತ್ವವಾದುದು. ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಗಳು ಹಿರಿದಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಂಸಾರದ ಅಗತ್ಯತೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಆಸ್ತಿಯೆಲ್ಲವೂ ಕುಟುಂಬದ ಪಾಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆತನು ಗಳಿಸಿದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಲು ಕುಟುಂಬವು ವಿಘಟನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆಸ್ತಿಯ ಹಕ್ಕು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ ಇವರು ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬದ ಆಸ್ತಿಗೆ ಹಕ್ಕುದಾರರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಸ್ತ್ರೀಯು ಸಮಭಾಗ ಪಡೆಯಲು ಅನರ್ಹಳು.

ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತ ಆಸ್ತಿ

ಇದು ವಂಶ ಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ತಾತ, ಅಜ್ಜಿ, ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿಂದ ಬಂದ ಆಸ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತಂದೆಯು ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಮಗನಿಗೆ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಾಗ ಈ ಆಸ್ತಿಯು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಮನಾಗಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಅದು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಭಾಗವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಯಾರ್ಜಿತ ಆಸ್ತಿ

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ತನ್ನ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ಆಸ್ತಿಯೇ ಸ್ವಯಾರ್ಜಿತ ಆಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತ ಆಸ್ತಿಯಂತೆ ಸಮನಾದ ಹಂಚಿಕೆಯ ಹಕ್ಕು ಚಲಾವಣೆ ಸಾಧ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಗಳಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೀಡಬಹುದು ಅಥವಾ ನೀಡದೆ ಇರಬಹುದು.

ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಬಂಧುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ

ಬಂಧುತ್ವ ಎಂಬುದು ವ್ಯಕ್ತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನಡುವೆ ನಿಕಟ ಹಾಗೂ ದೂರದ ಬಂಧುಬಳಗವನ್ನು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿ ಸೂತ್ರೀಕರಿಸುವ ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾನವ ಸಮಾಜದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ತಳಪಾಯವೇ ಈ ಬಂಧುತ್ವವಾಗಿದೆ. ಬಂಧುತ್ವದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ್ದೇ ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಯಾ ಸಮಾಜದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾದದ್ದು ಬಂಧುತ್ವವಾಗಿದೆ.

ರಕ್ತಸಂಬಂಧ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇದು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿದ್ದು ಉಪ್ಪಾರ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲೂ ಕಾಣಬಹುದು. ಇವರು ಬದುಕಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಂತದಲ್ಲೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೌಟುಂಬಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಳಗೆ ಕಂಡುಬರುವ ತಂದೆ-ತಾಯಿ, ಮಕ್ಕಳು-ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು, ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ-ದೊಡ್ಡಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ-ದೊಡ್ಡಮ್ಮ, ಅತ್ತೆ-ಮಾವ, ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ, ಅತ್ತಿಗೆ-ನಾದಿನಿ, ಸೊಸೆ ಮುಂತಾದವರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಂಧುತ್ವ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಬಾಂಧವ್ಯದ ಸಂಬಂಧವು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆಯ ಸ್ವರೂಪ ತಾಳಿದೆ.

ರಕ್ತಸಂಬಂಧವು ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದ ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದವರೆಗೂ ಆಳವಾಗಿ ಬೇರೂರಿದೆ. ಬಹುಪಾಲು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿಯೂ ತಂದೆ-ತಾಯಿ, ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿಯರು ಇದ್ದು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ಬಾಂಧವ್ಯದ ದೊಡ್ಡ ಕೊಂಡಿಯೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ತಂದೆತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳ ಜನನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುವಂತೆ ಅವರ ಲಾಲನೆ ಪಾಲನೆ ಪೋಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ವೈವಾಹಿಕ ಸಂಬಂಧವು ರಕ್ತಸಂಬಂಧದಂತೆ ಹುಟ್ಟು ಸಂಬಂಧವಲ್ಲ. ವೈವಾಹಿಕ ಸಂಬಂಧದ ಮೂಲಕ ಹೊಸದಾಗಿ ರಚನೆಗೊಂಡಂತಹದ್ದು. ಈ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ವೈವಾಹಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಕ್ಕನ ಮಗಳು, ಸೋದರ ಮಾವನ ಮಗಳು ಅಥವಾ ಸೋದರತ್ತೆಯ ಮಗಳನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ರಕ್ತಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿಯೇ ಬಂಧುತ್ವ ಬೆಳೆಸಲು ಪ್ರಮುಖವಾದ ಕಾರಣಗಳೆಂದರೆ; ಬಂಧುತ್ವ ಉಳಿಯುವಿಕೆ, ಆಸ್ತಿ ಬೇರೆಯವರ ಪಾಲಾಗದಿರಲು, ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಆದರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಉಪ್ಪಾರರಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವೈವಾಹಿಕತೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಕಾರಣ ಆಧುನಿಕತೆಯಿಂದ ಬದಲಾದ ಮನಸ್ಥಿತಿ ವಧು-ವರರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಸ್ವತಂತ್ರ ಮನೋಭಾವ, ಪ್ರೇಮ ವಿವಾಹಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಹಾಗೂ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶವೆಂದರೆ, ಅನುವಂಶೀಯತೆಯಲ್ಲಿನ ಬಂಧುತ್ವದಲ್ಲಿ ಆಗಬಹುದಾದ ತೊಂದರೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡತೊಡಗಿದೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ

ಕುಟುಂಬದ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಂತೃಪ್ತ ಲೈಂಗಿಕ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನುಳ್ಳ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಸಂಸಾರ ನಡೆಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯು ಸಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ. ಅದರ ಹಿಂದೆ ವಂಶೋದ್ಧಾರಕ ಸಂತಾನ ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಹಾಗೂ ವಂಶದ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ಮತ್ತೊಂದಾಗಿದೆ. ಅಭಿಭಕ್ತವಾಗಲೀ ವಿಭಕ್ತವಾಗಲೀ ಅದೊಂದು ಮಾತೃಪ್ರಧಾನವಾಗಿರಬೇಕು ಅಥವಾ ಪಿತೃಪ್ರಧಾನವಾಗಿರಬೇಕು. ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಾರ್ಥ ಸಾಧನೆಗೆ, ಸ್ವಂತ ಬೇಕು-ಬೇಡಗಳ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಅಡ್ಡಿಯುಂಟಾಗಿ ಅವಕಾಶಗಳು ದೊರೆಯದಿದ್ದಾಗ ಇವು ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಆಗಲೇ ಅನಾಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇದು ಮುಂದೆ ಬೇರೆ-ಬೇರೆ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಗಿ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಕುಟುಂಬದ ಮೂಲ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸಿಗುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಅದರ ಹರವು ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಜವೆಂಬಂತೆ ಆಪ್ತವಾದ ರಕ್ತಬಾಂಧವ್ಯ ಆಧಾರಿತ ಸುಭದ್ರ ಜೀವನ, ಪರಸ್ಪರ ಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಸುಖಶಾಂತಿಗಳು ನೆಲೆಸುತ್ತವೆ. ಯಾವುದೇ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಲೀ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಏಕೀಕೃತ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳಲು ಕುಟುಂಬವು ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳು ಪೂರಕವಾದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಇದನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸಲು ಇತರೆ ಅಂಶಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಒಟ್ಟು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಒಂದು ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಕುಟುಂಬ ಸಂಬಂಧಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

- ಚಂದ್ರೇಗೌಡ.ಎಲ್.ಆರ್. (2010). ಬೈಲುಕುಪ್ಪೆ ಟಿಬೇಟಿಯನ್ನರು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಮೈಸೂರು.
- ಜವರೇಗೌಡ.ದೇ. (1961). ಜಾನಪದ ಅಧ್ಯಯನ, ಚೇತನ ಬುಕ್‌ಹೌಸ್, ಮೈಸೂರು,
- ಕರೀಶೆಟ್ಟಿ ರುದ್ರಪ್ಪ. (1995). ಮ್ಯಾಸನಾಯಕರು: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ಖಂಡೋಬಾ.ಪಿ.ಕೆ. (1991). ಕರ್ನಾಟಕ ಲಂಬಾಣಿ ಜನಾಂಗದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ, ತೇಜಸಿಂಗ್ ರಾಥೋಡ್ ಮೆಮೋರಿಯಲ್ ಟ್ರಸ್ಟ್, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ಶಂಕರರಾವ್ ಚ.ನ. (1998). ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂಪುಟ-01, ಜೈಭಾರತ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ವೃಷಭೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿ ಎಸ್.ಎಂ. (1990). ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ದರ್ಶನ ಭಾಗ-1, ಆರ್.ಸಿ. ಹಿರೇಮಠ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಪೀಠ, ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಧಾರವಾಡ.
- Edger Thurston and Rangachari.K. (1987). Caste and Tribes of southern India, Vol-7.
- Nanjundaiah.H.V. and Ananthakrishna Iyer L.K. (1928). The Mysore Tribes and Caste, Vol-4.

J O U R N A L S